

genellikle yaptığı gibi, Hz. Peygamber ve bazı sahâbilerden bizzat hadis almış gibi mürsel rivayetlerde bulundu. Kendisinden de Mahfûz b. Alkame, Simâk b. Harb, Safvân b. Amr, Yahyâ b. Câbir ve diğer bazı kişiler rivayette bulunmuşlardır.

Haccâc'a karşı savaşan İbnü'l-E's'as kumandasındaki orduya katıldı (702) ve Cemâcım çatışmasında esir düştü. Daha sonra Haccâc'ın huzuruna çıkarılmış, Haccâc ona geceyi nasıl geçirdiğini sormuş, o da, "Allah'ın da, şeytanın da, kendimin de istemediği şekilde geçirdim" demiş, Haccâc, "Bu ne biçim söz?" diye onu azarlayınca, "Evet, Allah geceyi ibadetle ihya etmemi isterdi, ben yapamadım; şeytan fâsık ve dinsiz olarak gecelememi arzu ederdi, onu da yapamadım; ben ise hür ve evimde çoluk çocuğumla beraber olmayı isterdim, bu da olmadı" tarzında cevap vermiştir. Bunun üzerine Haccâc kendisini serbest bırakmıştır. Nesâî'nin güvenilir kabul ettiği Abdurrahman b. Âiz'in rivayetleri dört meşhur sünende yer almıştır. Nerede ve ne zaman vefat ettiği kesin olarak bilinmemektedir. Abdurrahman'dan geriye birçok kitap kalmıştır. Hımslular onun kitaplarında ahkâma dair bir hadis bulunca, kendisine olan saygı ve güvenlerinden dolayı, o hadisi mescidin kapısına asar ve gereğini yerine getirmeğe çalışırlardı.

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, *et-Târîhu'l-kebir* (nşr. Abdurrahman b. Yahyâ el-Yemânî v.d.ğr.), Haydarâbâd 1360-80/1941-60 — Diyarbakır, ts. (el-Mektebetü'l-İslâmiyye), V, 324-325; İbn Ebû Hâtim, *el-Cerh ve't-ta'dil*, Haydarâbâd 1371-73/1952-53 — Beyrut, ts. (Dârü'l-Kütübü'l-İlmiyye), V, 270; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe* (nşr. Muhammed İbrâhim el-Bennâ v.d.ğr.), Kahire 1390-93/1970-73, III, 464; Zehebi, *A'lâmü'n-nübelâ*, IV, 487-489; İbn Hacer, *el-İşâbe*, Kahire 1328, II, 405; III, 151; a.mlf., *Tehzibü't-Tehzib*, VI, 203-204.

İSMAİL L. ÇAKAN

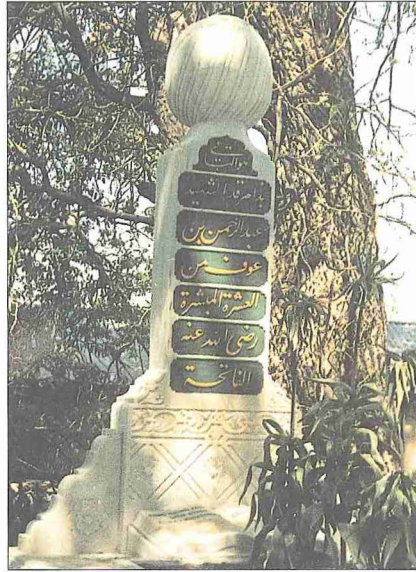
ABDURRAHMAN b. AVF

(عبد الرحمن بن عوف)

Ebû Muhammed Abdurrahmân
b. Avf b. Abdiavf el-Kureşî ez-Zührî
(ö. 32/652)

**Hız. Peygamber'e ilk iman eden
ve cennetle müjdelenen
on sahâbiden biri.**

Fil Vak'ası'ndan (571) on yıl kadar sonra Mekke'de doğdu. Câhiliye döneminde Abdü Amr veya Abdü'l-Kâ'be olan adı, müslüman olduktan sonra Hz.

Abdurrahman b. Avf'a izâfe edilen mezar-Siirt

Peygamber tarafından Abdurrahman olarak değiştirildi. Genç yaşından itibaren ticaretle uğraştı. Câhiliye devrinde de içki içmeyen ve güzel ahlâka sahip biri olarak tanınırdı. Hz. Ebû Bekir ile olan eski dostluğu, onun vasıtasıyla müslüman olmasını sağladı. İlk sekiz müslümandan biri olan Abdurrahman, Mekke müşriklerinin baskı ve işkenceleri yüzünden önce Habeşistan'a, sonra da Medine'ye hicret etti. Hz. Peygamber onunla ensardan Sa'd b. Rebî' arasında kardeşlik bağı (muâhât*) kurdu.

Hız. Peygamber'le birlikte bütün sa-vaşlara katıldı. Uhud'da yirmiden fazla yara aldı, hatta ayağındaki yaralar sebebiyle topal kaldı. Hicretin altıncı yılında (628) Dûmetülcendel üzerine yapılan bir seferde, Hz. Peygamber onu seriyye kumandanlığına getirdi ve başına sarık bağladı. Savaşı kazanınca Peygamber'in tâlimatı üzerine kabile reisinin kızı ile evlendi. Tebûk seferi sırasında imamlık ettiği bir namaza Hz. Peygamber de iştirak etti. Böylece Ebû Bekir gibi o da Resûlullah'a imamlık yapmış oldu. Vefatında Hz. Peygamber'i kabre indiren dört sahâbiden biri Abdurrahman idi.

Hız. Ebû Bekir'in halifeliği sırasında ona müsteşarlık yaptı. Nitekim Ebû Bekir, ölümünden önceki hastalığı sırasında, Ömer b. Hattâb'ı yerine halife seçme düşüncesini ilk defa ona açmıştır. Ab-

durrahman b. Avf Hz. Ömer'in hilâfetine de bu görevine devam etti. Ashâb-ı kiram halifeye arz etmekten çekindikleri meseleleri onun vasıtasıyla intikal ettirirlerdi. Ömer'e bu derece yakınlığı sebebiyle zaman zaman geceleri Medine sokaklarında onunla birlikte dolaşarak asayışı kontrol ederlerdi. Bu dönemde Abdurrahman, hac emirliği ve beytül-mâl muhafızlığı da yaptı. Halife Ömer, Mecûsî bir köle tarafından hançerlenince Abdurrahman'ı imamlığa geçirdi ve kendisinden sonra iş başına gelecek halifeyi belirlemek üzere tayin ettiği altı kişilik şûraya Abdurrahman'ı da dahil etti. Hz. Osman ve Ali'den başka kendisi de aday olduğu halde, adaylıktan çekilerek halifeyi bizzat tayin etme yetkisini üzerine aldı. Daha sonra şûra üyeleriyle ayrı ayrı görüştüğü gibi, İbn Keşîr'in belirttiğine göre, üç gün süreyle, geceli gündüzlü, ekseriya uykusunu terkederek ordu kumandanlarıyla, eşrafla, kadın erkek Medine halkıyla ve dışarıdan gelenlerle teker teker veya toplu halde, açık veya gizlice görüşerek bir çeşit "kamuoyu yoklaması" yaptıktan sonra Osman b. Affân'ı halife ilân etti. Hz. Osman'ın halifeliğinde de müsteşarlık ve hac emirliği görevlerine devam eden Abdurrahman, halifeye zaman zaman çeşitli ikazlarda bulunmuş-tur.

Abdurrahman b. Avf yetmiş beş yaşlarında Medine'de vefat etti; vasiyeti üzerine cenaze namazını Hz. Osman kıldırdı. Vefat yeriyle ilgili klasik kaynaklardaki bu bilgiler yanında, Siirt Pervari yöresindeki halk, öteden beri onun mezarının Pervari'ye bağlı Yukarı Balclar köyünde olduğunu inanmaktadır. Yakın zamanlarda mermerle çevrilen mezar, bölgenin önemli ziyaret yerlerinden biridir. Bu inanış, aşere-i mübeşşere*den olan Abdurrahman b. Avf'a karşı yöre halkının beslediği sevginin bir nişânesi kabul edilmelidir.

Abdurrahman b. Avf, hem Câhiliye döneminde, hem de İslâm devrinde ticaretle meşgul olarak büyük bir servet kazanmış, servetini Allah yolunda harcamaktan çekinmemiştir. Beş yüz deve yükü tutan büyük bir kervanı bir defada bağışlayacak, ayrıca bir günde otuz köleyi âzat edecek derecede cömertti.

Hız. Peygamber'den hadis rivayet etmekte son derece titiz davranmış, bu sebeple de pek fazla hadis nakletmemiştir. Kaynaklarda ondan rivayet edilen altmış beş hadise rastlanmaktadır.

H. Peygamber, Ebû Bekir, Ömer ve Osman dönemlerinde fetvaya ehil görülen ve sayı bakımından, "orta derecede fetva veren sahâbiler"den (mutavassıtûn) sayılan Abdurrahman b. Avf'ın fetvaları, küçük bir risâle oluşturacak hacimdedir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Hişâm, *es-Sîre* (nşr. Mustafa es-Sekkâ v.dğr.), Kahire 1375/1955, I, 251; III, 83; IV, 319; İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, III, 61-62, 124-137; Taberî, *Târîh* (nşr. Muhammed Ebû'l-Fazl), Kahire 1960-70 — Beyrut, ts. (Dâru Süveydân), III, 342, 386; İbn Hazm, *Cevâmi'u's-sîre* (nşr. İhsan Abbas — Nâsiruddin Esed), Kahire 1956, s. 162, 279; İbn Abdülber, *el-İstî'ab* (el-İşâbe içinde), Kahire 1328, II, 393-398; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe*, Kahire 1285-87, III, 313; Muhibbül-Taberî, *er-Riyâzü'n-naidire fî menâkıbi'l-aşere*, Beyrut 1405/1984, IV, 303-319; İbn Kayyim, *İ'lâmü'l-muvakkı'tin* (nşr. M. Muhyiddin Abdülhamîd), Kahire 1374/1955, I, 12; İbn Kesir, *el-Bidâye*, Kahire 1351-58/1932-39 — Beyrut 1386/1966, VII, 146; Zehebî, *A'lâmü'n-nübelâ*, I, 68-92; İbn Hacer, *el-İşâbe* (nşr. Ali Muhammed el-Bicâvî), Kahire 1390-93/1970-72, IV, 346-350; M. Th. Houtsma, "Abdurrahman", *İA*, I, 48; a.mlf. — [W. Montgomery Watt], "Abd al-Rahmân b. 'Awf", *EI* (İng.), I, 84; Saïd Ensârî, "Abdurrahmân b. 'Avf", *UDMİ*, XII, 872-879.

AHMET ÖNKAL

ABDURRAHMAN BÂHİR EFENDİ

(ö. 1159/1746)

Osmanlı kazaskeri,
mûsikîşinas ve şair.

İlmiyeye mensup, Arapzâde olarak tanınan sülâledendir. Babası, İstanbul Şehzade Camii imâmı Arapzâde Ali Efendi'dir. 1100 (1688-89) yılında İstanbul'da doğdu. Tahsilini İstanbul medreselerinde yaptı. Üstün kabiliyeti ve çalışkanlığı sayesinde, kısa sürede devrin ünlü bilginleri arasında yer aldı. 1710'da, sesinin güzelliği ve mûsikî bilgisi sebebiyle III. Ahmed'in başımamı olarak sarayda görevlendirildi; ayrıca şehzadelerin hocalığına tayin edildi. Bu tarihten itibaren sürekli bir şekilde yükselerek bir yıl sonra müderris, 1720'de Mekke Kadılığı pâyesiyile Yenişehir mollası oldu. Dört yıl sonra da kendisine İstanbul Kadılığı pâyesi verildi. 1725 yılında İstanbul kadılığına getirildiyse de bu görevde bir yıl kalabildi. 1730'da saraydaki imamlık vazifesinden alınarak Sakız'a gönderildi. Daha sonra 1738'de Anadolu kazaskeri, 1745'te de Rumeli kazas-

Abdurrahman
Bâhîr
Efendi'nin
Sinan
Paşa
Medresesi
hazîresinde
bulunan
mezarının
tası

keri oldu 7 Receb 1159'da (26 Temmuz 1746) İstanbul'da vefat etti ve Çarşıkapı'daki Sinanpaşa Medresesi hazîresine defnedildi. Oğulları Sâdık, Ahmed Atâullah ve Ali Rızâ efendiler de zamanın tanınmış ilim adamlarındandır. Nitekim Sâdık Efendi Rumeli kazaskerliği, Ahmed Atâullah Efendi şeyhülislâmlık, Ali Rızâ Efendi de Yenişehir mollalığı görevlerinde bulunmuştur.

Abdurrahman Efendi Türkçe, Arapça, Farsça olmak üzere üç dilde şiir yazmıştır. Ayrıca kaleme aldığı Arapça tarihleri, onun edebî kudretini göstermektedir. Ancak şiirlerini topladığı bir divana bugüne kadar rastlanmamıştır. Abdurrahman Efendi zamanın önemli mûsikîşinasları arasında yer alır. Özellikle kendi şiirlerine yaptığı bestelerle ve hânendeliğiyle tanınmış, birçok saz eseri ve sözlü eser bestelemiştir. Ancak eserleri, Kasımpaşa Mevlevîhanesi neyzenbaşı ve şeyhlerinden bestekâr Arapzâde Ali Dede'nin (ö. 1767) eserleriyle karıştırıldığından, zamanımıza ulaşan peşrev ve saz semâileri hakkında kesin bir sayı vermek mümkün değildir.

BİBLİYOGRAFYA :

İzzî, *Tarih*, İstanbul 1199, vr. 65^b; Râmiz, *Âdâb-ı Zurefâ*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 3873, vr. 10^b; Esad Efendi, *Bağçe-i Safâendüz*, İÜ Ktp., TY, nr. 2095, s. 47; Vâsîf, *Me-hâsinü'l-âsâr* (nşr. Mücteba İlgürel), İstanbul 1978, s. 285, 332; *Sicill-i Osmânî*, III, 320; S. Ezgi, *Türk Musikisi*, I, 160-163; IV, 79-85; T. Kip, *TSM Saz Eserleri Repertuarı*, s. 1, 9, 12, 18, 19-21, 34, 64, 66, 69; Öztuna, *TMA*, I, 3; R. Ekrem Koçu, "Arapzâde Ali", *İst. A*, II, 644.

NURİ ÖZCAN

ABDURRAHMAN b. BİŞR

(عبد الرحمن بن بشر)

Ebû Muhammed Abdurrahmân b. Bişr
b. el-Hakem el-Abdî en-Nisâbü'rî
(ö. 260/873-74)

Tanınmış hadis hâfızı.

Babası Bişr b. Hakem, (ö. 238/852-53) Mâlik b. Enes ve Fudayl b. İyâz'ın talebesi olmuş, Buhârî ve Müslim gibi muhaddislere ise hocalık yapmıştır. Hâfızası oğlununkinden daha kuvvetli olup rivayet ettiği hadisler onunkinden fazladır. Hadis tahsil için gittiği yerlere, henüz bulûğ çağına ermemiş bir çocuk olan oğlu Abdurrahman'ı da götürmüş ve onun büyük âlimlerden hadis öğrenmesini sağlamıştır. Babasıyla birlikte gittiği Yemen'de ergenlik çağına giren Abdurrahman, babasının ve dedesinin hocası olan Süfyân b. Uyeyne'den ve ayrıca İsmâil b. Uleyye, Yahyâ b. Saïd el-Kattân, Abdürrezzâk b. Hemmâm'dan hadis tahsil etmiştir. Yahyâ el-Kattân, oğlu gibi sevdiği Abdurrahman'ı bir dersinde öğrencilerine göstererek onun çok zeki olduğunu söylemiş ve kendisinden rivayet edeceği her şeyi tereddütsüz kabul etmelerini tavsiye etmiştir. Abdurrahman'dan da babasının talebeleri Buhârî ve Müslim başta olmak üzere, Ebû Dâvûd, İbn Mâce, İbn Huzeyme gibi tanınmış muhaddisler rivayette bulunmuşlardır. Kur'an-ı Kerim okumasiyla da tanınan Abdurrahman'ın sesinin çok güzel olduğu rivayet edilir. Nisâbur Emîri Abdullah b. Tâhir, onun kıraatini dinlemek üzere akşamları tebdil-i kıyâfet ederek imamlık yaptığı camiye giderdi. Rivayetleri *Şaḥîḥ-i Buhârî*, *Şaḥîḥ-i Müslim* ile Ebû Dâvûd, Nesâî ve İbn Mâce'nin sünenlerinde yer alan ve İbn Hibban, İbn Ebû Hâtim gibi hadis otoriteleri tarafından güvenilir bir râvi olarak tanıtılan Abdurrahman, uzun bir ömür sürdüğü için, sadece onun rivayet ettiği hadisleri dinlemek üzere birçok hadis âliminin başvurduğu bir otorite olmuştur.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Ebû Hâtim, *el-Cerḥ ve't-ta'dil*, Haydarâbâd 1371-73/1952-53 — Beyrut, ts. (Dâru'l-Kütübü'l-ilmiyye), V, 215; Hatîb, *Târîhu Bağdâd*, Kahire 1349/1931 — Beyrut, ts. (Dâru'l-Kütübü'l-ilmiyye), X, 271-272; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâli* (nşr. Beşşâr Avvâd Ma'rûf, Şu'ayb el-Arnâvûd), Beyrut 1405/1985, IV, 114-117; Zehebî, *A'lâmü'n-nübelâ*, XII, 340-344; İbn Hacer, *Tehzîbü'l-Tehzîb*, VI, 144-145.

M. YAŞAR KANDEMİR